

Det ærede Medlem Hr. Hans Rasmussen spurgte mig under Omtalen af Rets- og Politikredsens Forhold, om jeg kunde oplyse, i hvilket Omfang Befordringsudgifterne er steget, siden Omlægningen af Kredsen er sket ved Retsplejeloven, idet det ærede Medlem i al Almindelighed mente, at Nedlægning af Retskredsene, og navnlig Politikredsene, maatte ske med Forsigtighed, fordi Besparelsen ofte gik op i Benzin. Det ærede Medlem anførte et bestemt Eksempel paa en uheldig Forlægning af en Politikreds eller en uheldig Forflytning af en Politimester fra Maribo til Nysted. Jeg kender ikke dette Tilfælde, det maa ligge før min Tid, men saa vidt jeg kan se, er Eksemplet ikke rigtigt; der er to Politikredse, Sakskøbing-Nysted med Politimester i Sakskøbing og Maribo-Rødby med Politimester i Rødby. I øvrigt er jeg enig med det ærede Medlem i hans Udtalelser om, at det er en tvivlsom Besparelse.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om Befordringsudgifter er Forholdet følgende: Ved Retsplejelovens Gennemførelse skete der saa betydelige Ændringer i Domstolens og Politikredsens Organisation og hele Forhold, at en Sammenligning af Befordringsudgifter før og efter Retsplejelovens Ikrafttræden allerede af den Grund er uden Værdi. Men dertil kommer, at Loven af 1. Maj 1923 lagde alle Befordringsudgifter ved Foged-, Auktions-, Skifte- og Notarialforretninger, der tidligere var afholdt af Statskassen, over paa Rekvirenten, og Forandringerne i Kørselstakster, som har været meget svingende i disse Aar, samt den store Benyttelse af Automobiler bevirker yderligere, at en blot talmæssig Sammenstilling af disse forskellige Udgiftstal for Tiden før og efter Retsplejelovens Ikrafttræden ikke vil give nogen virkelig Vejledning. Jeg vil derfor anmode det ærede Medlem om at frafalde sit Ønske i saa Henseende.

Den ærede Ordfører for Socialdemokratiet, det samme ærede Medlem Hr. Hans Rasmussen, beskæftigede sig endvidere ligesom adskillige senere Talere en Del med Sagførerraadet. Han syntes at være i Tvivl om dette Raads Berettigelse og ønskede nærmere Oplysning om dets Myndighed og Begrundelsen af de her af mig foreslaaede Udvidelser af denne Myndighed. Jeg skal hertil svare følgende: De gældende Bestemmelser hviler paa den Erkendelse, at den Stilling, Sagførerne indtager til Retsplejens Organisation, medfører særlige Pligter, jfr. Retsplejelovens § 124, Pligter, hvis Tilstedeværelse bør medføre Ansvar, selv om der ikke foreligger saa graverende For-

hold, at den almindelige Straffelovgivning eller Lovgivningen i øvrigt, saaledes navnlig de særlige Bestemmelser om Embedsforbrydelser, kan komme til Anvendelse.

Der har ved Lovens Ikrafttræden fra Sagføreres Side rejst sig isolerede Røster mod, at Sagførerne blev undergivet en disciplinær Myndighed; men jeg ved ikke, om man kan sige, at Sagførerstanden som Helhed skulde være Modstander af Sagførerraadet. Jeg hører, at det bliver hævdet af det ærede Medlem Fru Mathilde Hauschultz og det ærede Medlem Hr. H. F. Ulrichsen, at de overhovedet vil have Sagførerraadet erstattet med Landsretterne; men jeg tror ikke, det er en almindelig Opfattelse, og det er dog værd at bemærke, at særlig de yngre og helt unge Sagførere har, saa vidt jeg da har forstaaet Forholdene, stærkt sluttet sig til det Krav, som er rejst fra betydende Side indenfor de ældre Sagføreres Kreds om, at Sagførerstanden selv gennem en gennemført Disciplin skal kunne skride ind ogsaa overfor saadanne Overtrædelser, der ikke er egentlig strafbare.

Og Forholdet er ingenlunde det, at den Straffemyndighed, som Borgerne ellers er undergivet, er frataget de ordinære Myndigheder, for saa vidt angaar Sagførere, og henlagt til Sagførerraadet, Sagførernes Organisation. Tværtimod, Forholdet er det, at der er givet Sagførerne Myndighed til gennem et af dem selv valgt Organ at tage Afstand fra enhver Optræden fra Sagføreres Side, der er en Tilsidesættelse af de særlige Sagførerpligter, til at misbillige og paa alvorlig Maade gribe ind i saadanne Forhold, Forhold, der ikke tidligere kunde paa-tales. Raadets disciplinære Afgørelser kan, naar de gaar ud over et vist Minimum, indankes for Landsretterne; men det er kun sket i faa Tilfælde, og jeg ved kun et eneste Tilfælde, hvor Landsretten er gaaet mod Sagførerraadet, der havde suspenderet en Sagfører, der var dømt for Betleri. Nu kender jeg mange tiltalende Betlere, men jeg tror ikke, man skal lade dem administrere sine Pengesager, og af Hensyn hertil er det ogsaa, at det foreliggende Lovforslag udvider Raadets Myndighed paa dette Punkt.

En anden væsentlig Opgave for Raadet er Afgørelse af Klager over Sagførernes Salærberegning. Disse Spørgsmaal er ikke unddraget Domstolene, men der er ved Retsplejelovens § 143 givet Publikum Ret til at kræve en Afgørelse fra Sagførerraadet, en Ret, der er benyttet i vidt Omfang, og som for Publikum har den Fordel, at Henvendelser til Sagførerraadet ikke er forbundet